

Geluksveren voor Paradie

Vandaag is het bezoek-dag, dat is de dag na poets-dag en twee dagen na vis-dag. In de donkergroene kamer is alles opgeruimd en netjes. Het groene kleed lijkt op gras dat net is gemaaid, zo fris is het. En de wijzers van de klok zijn zo hard opgepoetst dat ze in het licht gouden vlekjes achterlaten op de muur. Er komt een zacht briesje door het open raam. Het tilt de veertjes van Paradie op. Ze kriebelen Paradie's buik.

Dan hoort Paradie de stem van Mevrouw. Ze zegt dat het bezoek zo komt en dat hij zich keurig moet gedragen. Dat betekent: niet zingen als de mensen praten en op de tak blijven zitten. Ze zegt dat ze alvast koffie gaat zetten en loopt naar de keuken. Bah, denkt Paradie. Dit is de vervelendste dag van de week. Hij tuurt naar buiten. Zou Stur nog langswippen vandaag? Dan kan hij vragen wat er in de tuin gebeurde. Zou Stur het weten?

Als hij nou eens op het puntje van zijn tak gaat zitten, denkt Paradie. Dan kan hij misschien zelf een kijkje in de tuin nemen. Hij wipt naar het hoogste deel van de tak. Het lukt net niet om over het randje van de vensterbank te kijken. Misschien kan hij het wel zien als hij met zijn snavel de hoogste spijl grijp, denkt hij. Hij rekt zich nog verder uit, pakt de spijl, maar net als hij zich omhoog wil trekken hoort hij vanuit de tuin heel hard PARADIE! Van schrik laat hij los. Hij stoot het waterflesje om, dat op het voederbakje valt en in 1000 stukjes uit elkaar spat. Zaadjes vliegen in het rond als vrolijke confetti en vormen samen met het water een dikke plakkerige drab op de bodem van de kooi.

Mevrouw hoort het kabaal en komt kijken wat er aan de hand is. Eventjes is het stil, maar dan, met hele grote boze stappen, loopt ze naar zijn kooi. Zonder woorden opent ze de kooi en zet Paradie op de vensterbank. Met de kooi in de ene hand en de koffiepote nog in de andere, banjert ze terug naar de keuken. Ze struikelt en de koffiepote glipt uit haar handen. De ravage is compleet. Ze schreeuwt en gooit met een smak de keukendeur dicht. Bam! Paradie hoort haastige geluiden vanuit de keuken. Kastdeurtjes klappen open en dicht.

Ineens hoort Paradie de stem van Stur die plots naast hem op de vensterbank zit.

Pssst Paradie, is ze weg?

Ja, zegt Paradie, ze is wel even bezig denk ik. Maar waarom riep je net zo hard! Ik schrok mij een hoedje en Mevrouw ook!

Sorry, zegt Stur, maar ik moest je heel dringend iets vertellen. DE-TUIN- IS- WEG!

Wat! roept Paradie vol verbazing.

DE TUIN IS WEG! herhaalt Stur.

Paradie kijkt vanaf het randje van de vensterbank naar beneden. Waar gisteren nog struiken, planten en bomen stonden liggen nu lange rijen vierkante tegels. Er kan geen sprietje meer tussen groeien.

Maar waar moet jij dan wonen? vraagt Paradie.

Zenuwachtig wipt Stur van zijn ene pootje op de andere. Ik weet het niet, alle andere tuinen zijn al bezet.

Maar als je niet hier kunt blijven, dan zie ik je toch niet meer? vraagt Paradie.

Misschien niet stamelt Stur en verdrietig draait hij zich om.

Paradie heeft een idee: Kom bij mij wonen. In mijn kooitje.

Wat? vraagt Stur.

Kom bij mij in mijn kooitje wonen, herhaalt Paradie. Dan slaap ik op de lage kant van de tak en jij op de hoge. Dan kunnen we samen liedjes zingen en roepen naar de vogels buiten.

Nee, zegt Stur, ik hoor niet in een kooi. En jij ook niet. Ik heb een veel beter idee. We gaan samen een nieuwe plek zoeken! We gaan op avontuur!

Op avontuur? vraagt Paradie. Waar naartoe dan?

We kunnen overal naartoe. Naar het plein voor de grauwe toren. Of het grote bos. Of nog verder, zegt Stur.

Maar Stur ik kan niet mee, ik heb een mankementje, een knikje, ik kan helemaal niet vliegen.

Onzin, zegt Stur. Je hebt gewoon te lang in je kooi gezeten! Kom laten we het proberen. Eerst moet je heel hoog hoppen en dan als je in de lucht bent heel hard wapperen met je vleugels.

Paradie haalt diep adem, zet zich af en hopt zo hoog hij kan. Dan wappert hij met zijn vleugels, maar hij komt niet veel hoger en landt pats boem bovenop zijn kontje. AU!

Dat ging niet goed, ziet ook Stur. Je moet aan heel hoge dingen denken. Dan lukt het echt wel.

Paradie sluit zijn ogen en denkt aan heel hoge dingen; de grauwe toren, de hoge bomen in het grote bos, de wolken. Hij hopt en wappert zo hard als hij kan en gaat hoger... en hoger... Ik vlieg!, roept hij. Maar als hij zijn ogen opent ziet hij de diepe diepte door het open raam. Van schrik tuimelt hij naar achteren, zijn pootjes vliegen over zijn kop, en met een plof landt hij op de vensterbank.

Wow, dat was een mooie salto, roept Stur bewonderend.

Kan wel zijn, Stur, maar het is geen vliegen, zegt Paradie. Ik kan niet hoog genoeg hoppen, mijn vleugels werken niet en ik durf het niet. Ik heb een kooitje in mij, zucht hij.

Nee Paradie, zegt Stur, je hebt geen kooitje in jou. Je kunt het best, je hebt gewoon nog wat meer moed en geluk nodig.

Geluk?, vraagt Paradie, waar vind ik dat dan?

Daar moet Stur even over nadenken.

Het enige wat je mist zijn geluksveren. Ik ga gewoon aan iedereen een geluksveer vragen. Voor jou. Dan kunnen we samen vliegen. En dan gaan we samen op avontuur.

Ja, besluit Paradie. Met geluksveren moet het zeker lukken!